

AZ ÁG. H. EV.
 MISSZIÓ-
 EGYESÜLET
 HIVATALOS
 KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
 Előfizetési ára
 1 évre 1 pengő
 Postatakarékptz
 számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felölös szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felölös kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kíspeszt, Fő-tér 12., ísz. 2.

„Léleekben buzgók legyetek.“

Róm. 12. 11.

Az apostol felhívása azt jelenti, hogy a keresztyén embert hevítsé, tüzesítse át a Szentlélek. Lánggal lobogó lelkesedés hasson át benneteket! Ne legyen szívetekben, lelketekben semmi álmoság, tunyaság, hidegség! Csak az az élet érdemli meg a keresztyén nevet, amelyik ég, sugárzik, pezsdül, szárnyal. Csak ilyen lélekkel lehet az Urnak szolgálni.

Hogy a „buzgóság“ ma sokaknak félszendert, tehetetlenséget, gyámoltalanságot jelent, annak azok a „keresztyének“ az okai, akik a keresztyénséget valami semleges állapotnak tartják, olyasminnek, ami semmire sem kötelez. Akikről Bezzel, a bajor országos egyház volt kiváló vezérférfiai azt írta: „Egyházunk nyavalyája a szokáskeresztyének félelmetesen lusta tömege. Az ellenség még sohasem tudott ártani az egyháznak. Egyházunk abba pusztul bele, hogy magával hurcolja a közömbös templomlátogatók, a szokáskeresztyének teherrakományát, a számszerű tömegeket.“ Ha a közönyösek, a tompultak, a kihültek vagy soha lángra nem gyultak „jó keresztyén“, „jó evangélikus“ számba mehetnek, anélkül, hogy rajtuk bárki kifogásolni valót találna, vagy nekik lelki lökést adni szükségesnek tartaná, akkor az egyház elerőtlenül, megbénul, sorvadásba esik. Nagy szükségünk van arra, hogy az élő egyháztag képe forradalmi átalakuláson menjen át. Hogy a „buzgó egyháztagunk“ elnevezést ne járassuk le olyanokra alkalmazván, akik soha életükben nem tudták, hogy mit jelent az Úr szolgálatában égni, a Szentlélek tüzeiben lobogni, dolgozni, áldozni és feláldoztatni.

Az átlag ember, a konvencionális keresztyén nem „buzgó“. Különösen nem buzgó „Léleekben“. A buzgóság ma a keresztyénség körében ritka, mint a fehér holló. Egy-egy gyülekezetben nem tudom hány „égő lelkű“ keresztyént lehetne találni. Annál többet olyant, aki a keresztyénség követelményeit (pénzben, időben, munkában, hitben és szeretetben) minél alacsonyabbra akarja alászállítani. Közgyűléseinken akárhányszor azok a szóvivők, akik vizes lepedőt terítenek minden egyházépítő szándékra. Hangadóok olyanok, akik a Lelket „kioltják“. Akik nyugtalanokká lesznek, felizgulnak, ha valahol még egy kis parázst látnak a hamu alatt.

Testvérem! Ne érdd be az egyházban a szokványos „buzgósággal“. Neked égned, lángolnod, perzselned, tüzesítened kell. A buzgó keresztyén minden erejével, szívével, lelkével, elméjével,

minden erejével az Istent szereti és Isten céljait szolgálja. A buzgó keresztyén a Krisztus szolgálója. Krisztusnak, mint Urának szolgál halálosan komoly eltökéltséggel, félelmetes egyoldalú elszántsággal, teljes odaadással. Egész életét, mindenét odaadja, átadja, oda-szenteli Istennek. Amire egész környezetében senki sem vállalkozik, ahová senki más nem megy el, a buzgó keresztyén vállalja, élete árán is; megcselekszi; útnak ered.

A világ beteg. Halálos beteg. Mert bűnös. És a bűne halálos. A bűn zsoldja a halál. De ebbe nem szabad beletörődnöd. Nem szabad elnézned, hogy a világ úgy rendezi be életét, hogy a bűnösök felülkerekednek, tiporják a jogot, az igazságot; megölik a szeretetet; elnyomják a szegényt; letaposnak minden lelkesedést.

Testvérem! Te, mint keresztyén ember, Istentől vagy kiválasztva és elküldve, hogy ebben az áporodott világban világosság, só, élet légy. Te vagy az Isten követéne, hírnökének kiszemelve. Az a rendeltetésed, hogy képviseld az Istent az emberek és az ördög előtt.

Ez a tűz járta át az apostolokat. És még eddig minden nemzedékben akadtak, akik Lélekben buzgók voltak. Ma is vannak ilyenek. Fontos az, hogy ezeknek a társaságát keresd. Ezekkel kooperálj. Ezek példáját tartsd szem előtt.

Olvasd a Szentírást, az egyház történetét, a hithősök életét; olvasd el csak a Zsidókhoz írt levélnek 11-ik részét. Csakhamar rájössz, hogy az a „buzgóság“, ami ma buzgóság számba megy a keresztyénség nagy tömegeiben, önámítás, vagy az ördög káprázata, vagy humbug. A buzgó, a Lélek tüzeiben égő keresztyén egészen más, mint azok, akiknek szerepe abban merül ki, hogy az egyház életét fagypontra tartják tűz és élet nélkül „buzgóságukkal“.

Lélekben lobogjatok, égjetek, világítsatok!

Nagy Ansgar, észak apostola.

Irta: **Leontine von Winterfeld-Platen.**

Fordította: **Zarándi Attila.**

Vadlibák húznak éles kiáltással a sűrű víz fölött dél felé. A keleti tenger vadul zúgó hullámai tajtékozva csapkodják a magasfödélzetű evezőshajó sötét oldalfalát. A hallgatag férfiak evezői egyforma ütemben járnak föl-le, föl-le. A rozsdabarna vitorlák között durrog a szél, majdnem szétszakítja azokat. Magas és szikár szerzetes áll az árbócnál, szörkámzsáját csak durva kötél tartja össze csipőjén. Szeme nagy és a messzeségbe révül. A védőcsuklya lecsúszott fejről, fölötte fütyül az északi szél. A szél megbarnította arcát, éhség és nélkülözés kivésték nemes vonásait. Egyenesen áll, nem fél szél-től és hullámoktól.

— Ansgar testvér, még mindig nem látunk földet. Ne forduljanak meg az evezősök, mielőtt a vihar elhatalmasodik és tönkremegyünk?

Ezt a mellette álló másik szerzetes mondja félénken és aggodalmasan, kezét borzongva rejti csuhája alá. A megszólitott fejét rázza. Keskeny, bajszatlan ajka körül mosolygás játszadozik.

— Tamás testvér, ki lesz olyan félénk? A vihar nemsokára továtűnik, azonkívül hajónk jó és erősen épített. Ha minden szélrohamra meg akarnánk fordulni, sosem érnénk célhoz!

Tamás testvér megrázkódik, mert borzongás fogta el.

— Bárcsak sohse küldött volna a frank király bennünket ezekre az úttalan, idegen vizekre! Ki tudja, milyen messze vagyunk még a céltől, vajjon elérjük-e valaha? Már a többi testvérek is elvesztették bátorságukat.

Hátrafelé mutat kezével, ahol a hajó mélyében szorosan összekuporodva még három szerzetes ül, sápadt arcukon félelem és keserű gond honol. Ansgar testvér nem néz vissza. Tiszta, tüzes szemét csak előre irányítja.

— Tamás testvér, a frank király nem oka annak, hogy még följebb megyek észak felé. Fenségesebb és hatalmasabb király küldött engem. Urunk Jézus Krisztus mondta: „Menjetek el széles e világra és tegyetek tanítványokká minden népeket.“ Engedelmeskednem kell az Ő szavának. El kell mennem észak messze magányában lakozó testvéreimhez, hogy elvigyem nekik a szent Evangéliomot.

Tamás testvér újból félénken körülnéz.

— Ansgar testvér, ők azt egyáltalán nem akarják. Nem akarják elhagyni régi isteneiket, hiszen azok minden időben megengedik nekik a rablást, gyilkolást és háborúskodást. Kalózatok uszítanak ránk. Az evezősök ma reggel már gyanús vitorlákat vettek észre. Ansgar testvér, gondolj csak arra, ha itt kalózatok támadnának meg és foglyul ejtenének bennünket!

A sápadt szerzetes kezét tördeli és aggodalommal telten néz körül. Ansgar homlokán mély ránc húzódik.

— Tamás testvér, Isten harcosa vagy-é, vagy pedig pulya? Aki Isten nevében megy ki, az Ő oltalma alatt áll. Mit tehetnek nekünk emberek?

— Sokat. Ansgar testvér. Foglyul ejtethetnek, éhezethetnek és megkínózhatnak. Előfordulhat, hogy üdvösséget vivő testvéreinket borzalmas és szörnyű módon fölládozzák isteneiknek. Ansgar testvér, ne borzadjunk meg ilyen sorstól?

Ansgar mélyen és nehezen lélegzik. Szemében szent fény lángol, ajkán még mindig csöndes mosoly honol.

— Jézus meghalt értünk a kereszten. Mi vajjon ne szenvedjünk Ő érte? Ha pedig Ő akarja, hogy szent tanítását továbbvigyük országról-országra, akkor ki is terjeszti fölénk oltalmazó kezét. Voltam a frankoknál, normanoknál és dánoknál. Nemcsak egyszer kellett volna halált szenvednem vad ellenségek kezétől — és Isten nemcsak egyszer mentett meg a halál gyötrelmétől. A bölcsőjében levő kis gyermek nincs biztosabban, mint mi ebben a hajóban, a keleti tenger közepén.

Tamás testvér kinyújtotta ujját és észak felé mutat, ahol sötét viharfelhő emelkedik mindig magasabbra, a napot elnyelni látszik kékesfekete torkával.

— Ansgar testvér, ha a kalózatok valóban békiben hagynak, akkor a vihar nyel el bennünket. Azonkívül sehohsem lehet szigeteket, partszegélyt, biztos kikötőt látni! Isten irgalmazzon nekünk!

Most már Ansgar túrmele is elfogyott. Harag villámlik tiszta szeméből, keményen rátámad remegő, a hajó ingadozása miatt az árbócba kapaszkodó társára.

— Tamás testvér, te akarsz Isten követe lenni? Elfelejtetted, mit fogadtunk apáturunk és püspökünk előtt, amikor kiküldtek bennünket a pogány földre? Elfelejtetted, hogyan aludt az Úr Jézus a hajóban, amikor a vihar és hullámok úgy zúgtak, mint ma körülöttünk? Akkor a tanítványok fölkeltek aggodalommal telten és így kiáltottak: Uram segíts, mert elveszünk!

A sápadt szerzetes buzgón bólintott.

— Igen, látod Ansgar testvér, ők is féltek, mint én ma. Nem féltek megzavarni a Felséges álmát.

Ansgar testvér magasan kiegyenesedik, szeme ismét lángol.

— Tamás testvér, az akkor történtek nem adnak neked erőt és bátorságot? Ahogy ránézett az aggodalomtól márcangolt tanítványokra, nyugalommal és csodálkozással telten fejét rázta: „Őh ti kicsinyhitűek, miért vagytok ilyen félénkek?“ Nem éppen ilyen jól mondja-e nekünk is, neked is, nekem is és az egész világnak, minden félelemben és aggodalomban ülőnek, akik sohsem tudják, miképpen meneküljenek meg a vihar és hullámok borzalmaitól?

— És aztán Tamás testvér, — aztán jön a Dicső, Hatalmas, — lelkünket nevetésre indítja a mostani idő vad nyomorúságában és aggodalmában!

Ansgar testvér magasabbra emelkedik és mindkét karját fölemeli boldog látásban:

— A Felséges mosolygott, megfenyegette a tengert és szelet. Nagy csöndesség lőn. Hallod-e, Tamás testvér, — minden elcsöndesedett! Ezt megteheti minden pillanatban nálunk is. Bárcsak annyi bitünk volna, mint a mustármag!

Tamás testvér egészen összegörnyedt a másik lángoló szavaira. Nem mer többé ellentmondani. Szeme azonban félnken és lopva nézi a fehér, tajtékzó hullámtarajokat. Habzósájú lovaként egyre csak zúdulnak a hajóra, föl és le táncoltatják, mint valami gyöngye dióhéjat.

Most megragadták a rozsdabarna vitorlát, mert a szél szembefújt és az evezősöknek kemény munkájuk volt.

— Tamás testvér, menjünk az evezőpadokhoz és váltsuk föl az embe-
reket. Bizonyára szívesen pihennek kevésbé, mert az éjszaka minden erőre szükség lesz. — Ansgar atya kiveszi az evezőt az első kimerült evezős kezéből és ezzel értésére adja aggodalmasan összezúporodott testvéreinek, hogy hasonlóképpen cselekedjenek. Amikor azok kissé morogva kámzsájukra mutatnak és azt mondják, hogy az ilyen kemény munka nem illik a kegyes kolostori testvérekhez, Ansgar komolyan így szól: — Minden munka szent, ha Isten nevében vesszük véghez. Különösen az ilyen, amivel felebarátunknak nyújthatunk segítséget. Ezek a bátor emberek már sokat dolgoztak. Tétlenül álldogáljunk és nézzük, amint erejük lassan kimerül? Föl testvérek, segítünk nekik!

Máris ott ül az evezőpadon és erősen belefekszik a szijjakba. A kegyes testvéreknek sem marad hátra semmi más, minthogy kövessék urukat és vezetőjüket. A szőke frankok pihenően támaszkodnak a hajó korlátjához és aggódva nézik az egyre közeledő vihart. Csöndes, csodáló pillantások szállnak át az ifjú szerzeteshez, aki elsőnek ül az evezőpadon, szavával és példájával tüzei társait fáradhatatlan cselekvésre, mindig megújuló bátorságra.

Ansgar akkor huszonkilenc éves volt, amikor hozzálátott, hogy a frank császár megbízásából átmenjen Svédországba, minden figyelemztetés és vesztély ellenére.

A Weser melletti Korvey-ben lévő, újonnan alapított kolostorból hívta ki egy belső hang, hogy távoli ösmeretlen országba vigye el az evangéliomot pogány testvéreknek. Harald, a dánok elűzött királya Németországba jött segítséget keresve Kegyes Lajos császárhoz és annak udvarában, Mainzban meg is keresztelkedett. Jütlandba való hazatérésekor Ansgar elkísérte és prédikálta az evangéliomot a dánok között. Itt iskolákat is alapított és jobbágy fiúkat vásárolt, hogy lelkészekké nevelje őket hazájuk számára. Pogány lázadók azután elűzték Dániából és most azon volt, hogy Svédországban új területet keressen tevékenysége számára. Hír jött, hogy Svédország népe és királya sóvárog az evangéliom után. Ansgar félelem nélkül való tüzes lelkét nem tarthatták vissza a csöndes, zárt kolostor falai. Most aztán a keleti tenger szürke, messzeterjedő vizén halad távoli, ösmeretlen cél felé.

A vihar közelebb jött. A kékesfekete felhőfal elsötétítéssel fenyegeti az egész eget. A hideg ellenére izzadság gyöngyözik az evező férfiak homlokáról.

Tamás testvér fölkiált és kezével kelet felé mutat. Az evezőt ijedtében elejtette, tagjai reszketnek. Valamennyiük szeme arrafelé fordul, amerre ujjai mutatnak.

Hatalmas, magasfödélzetű sárkányhajó zúdul egyre közelebb óriási, éj-fekete vitorlakkal.

A füstött sárkányfej tűzvörösen vigyorog a hajó orrán. Födélzetén már meg lehet különböztetni bősz, szakállas arcokat.

A frankok keze megdermed a borzalomtól, mert ösmerik a fekete vitorlát és a hajó orrán lévő vörös sárkányt. Kalózhajó, a vihar oltalma alatt rászedte őket és most zsákmányul esnek neki. Amikor a frankok fegyvert akarnak ragadni, Ansgar nyugodtan és komolyan eléjük áll; zengő hangon kiált, hogy túlharsojga a szél zúgását:

— Ne féljete! Én beszélek helyettetek! Ha a kalózok észreveszik, hogy nincs semmi gazdag, rejtett zsákmány számukra, nyugodtan továbbengednek bennünket. Tegyétek le a fegyvereket és várjatok, míg közelebb jönnek!

A hajó máris ott terem. Kapócsáklyák röpködnek át, — kiáltások hangzanak vad, idegen nyelven. (Folytatjuk.)

Egyszerű szolgálat.

Írta: M. Schomerus, Schigatini, Afrika.

Fordította: Zarándi Attila.

Az egyik templomatyja nemrégiben jelentette, hogy egy bizonyos Mliana nevű embernek a felesége meghalt. Egyébként a pogányok halálát nem jelentik a misszionáriusok. Ebben az esetben hírül hozták, mert a hátramaradott férj körülbelül két év előtt jelentkezett kereszteselési oktatásra. Betegsége és öregkori gyöngesége miatt csak kevés részt vehetett az oktatásban; de a kölcsönös eszmésére néhány órája elegendő volt, hogy az öreg embert megszerettesse és érdeklődést keltsen házi viszonyai iránt. Gyermekei korán elhaltak. Az öreg egyedül élt feleségével, az itteni missziói állomástól félóra távolságra lévő kunyhójában. Felesége hirtelen és váratlanul meghalt, az öreg ember teljesen magára maradt. Felesége halála után két nappal elhatároztam, hogy fölkeresem az összes konfirmandusokkal. Örömet és vigasztalást akartam szerezni neki nagy magányosságában. A gyermekek énekelnek majd és tűzifát keresnek, míg én az öreggel beszélgetek. A gyermekek mint mindig, most is a templomban gyülekeztek össze konfirmandus órára. Az órát imádsággal kezdtük, majd néhány magyarázó szót fűztem Jakab 1, 27-hez, ahol ez áll: „A tiszta és Isten előtt és az Atya előtt szeplő nélkül való isteni szolgálat ebben áll: Meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban és szeplő nélkül megtartani magát a világtól.“ Mennyire csodálkoztak a gyermekek, amikor azt mondtam, hogy ezt az ígét mindjárt cselekedetté változtatjuk.

Énekeskönyvvel a kézben kezdtük meg útunkat. Az út szép banánligeteken vezetett keresztül Jonatambaruiwa nevű kovács háza mellett, hogy aztán egy régi, kitaposott, bennszülöttek által használt ösvénybe torkoljék bele. Tíz perc múlva elértük Mliana szegényes kunyhóját. Közelebb léptünk s láttuk, hogy a kunyhó ajtaját csak könnyen támasztották meg. Az ország szokása szerint ezt kiáltottuk „hodi“, hogy észrevétezzük magunkat, de válasz nem jött. Csak negyedzserre vagy ötödszörré hallottunk halk hangot, de ez sem a házból, hanem a közvetlen közelben lévő banánligetből származott. Megfordultam és fölfödöztem barátomat, egész testében reszketve, majdnem ruhátlanul feküdt egy juhbőrön. Hozzáléptem, üdvözöltem és azt mondtam, meglátogatni jöttem. Hálás köszönetet mondott ezért, nem szóval, inkább kezem tartós rázásával. Aztán egy éneket emeltettem a konfirmandusokkal, együtt imádkoztunk, majd a gyermekek szétszéledtek, hogy tűzifát keressenek az öregnek. Leültem egy köre, Mliana mellém a földre és elkezdtem a beszélgetést. Kérdésemre, hogy felesége miben halt meg, a következőket mesélte: Feleségem néhány nap óta nem érezte jól magát. Azt mondtam neki, menjen el a missziói állomásra, hogy gyógyszerert hozzon. Ezt nem akarta. Tegnapelőtt elment, de nem hozzád, mint gondoltam, hanem kiment a pusztaságba a varázsdoktorhoz. Este hazatért, heves hasfájást kapott és néhány óra múlva halott volt.

Milyen megrázó hír! Ki állapítja meg a halál tulajdonképpeni okát? Ki nem esik a kísértésbe, hogy a „nagy orvos“ tudományának vagy gyógyszerének tulajdonítsa a halál gyors bekövetkezését? Most rajtam volt a beszéd sora. Azzal kezdtem, hogy ő, Mliana, bár kevés órán vett részt, de mégis hallott valamit Istenről, az ég és föld Teremtőjéről. Ő mindenkinek igazi Atyja és Istene, azt akarja, hogy minden ember megmeneküljön az örök haláltól. Ez az Isten elküldte Fiát, Aki meghalt az emberek bűneiért és most minden hívő örököse lehet az Ő országának.

Mialatt így beszélgettem az előttem ülő emberrel és képeket kerestem, hogy világgossá tegyem előtte mondanivalómat, ajka folytonosan mozgott, halk hangok is hatoltak fülemhez, de nem értettem meg. Ugy véltem három szót hallok és hirtelen meg is értettem őket. A három szó így hangzott: „Mira magonji angu“ azaz: de a juhaim. Megkérdeztem, mit akart ezzel mondani.

Azt válaszolta, hogy van még három juha, de gyöngesége miatt nem tudja többé kihajtani, őrizni és este újból hazahajtani őket; nem tudnék-e valamiképpen segítségére lenni. Az ország szokása szerint a törzsbeliek földadata, hogy testvérüknek testi jólétéről gondoskodjanak és gazdaságát ellássák. Ezek azonban messze laknak a pusztaságban és ezért nem jöhetnek tekintetbe erre a földadatra. A szomszédos pogányokban nincs bizalma, így nem maradt hátra más, minthogy keresztyéneket hívjak föl erre a felebaráti szeretetből eredő kötelesség teljesítésére. Amikor egy leány a helyszínen megbízást kapott, hogy reggel hajtsa ki a juhokat és este vigye haza, az öreg megkönnyebbülten föllélegzett. Ugyanez a leány megbízást kapott az esti tűzrakásra is, hogy az öregnek meleg hajléka legyen éjszakára.

Az öreg szavai: „De a juhaim“, János 10, 16-ra emlékeztettek és nagyon alkalmas kiindulópontul szolgáltak, hogy Mlianával az egy szükséges dologról beszéljek. Szavaira támaszkodva egész egyszerű módon megmutathattam neki, hogy Isten minket, embereket sokkal jobban szeret és aggódik üdvünkért, mint ő juhaiért. A jó Pásztorról szóló ige beragyogott lelkébe és ha az örök életről szóló beszéd megfoghatatlannak mutatkozott is előtte, mégis remélhetünk Istenben, hogy Ő könyörül ezen a szegény lelken is és kegyelmének részesévé teszi.

Komoly beszélgetésünk véget ért. Az öreg kevés burnótot kért tőlem. Sajnos ezzel nem tudtam kielégíteni, de adtam neki némi pipadohányt, ezt mindjárt el is tüntette szájában. Aztán eszébe jutottak a gyermekek. Hirtelen így szólt: „A gyermekek bizonyára hazamentek?“ Még nem is válaszoltam erre a kérdésre, amikor gyermekhangok hatoltak hozzánk. Vidáman beszélgetve jöttek vissza a gyermekek, mindegyik tisztességes teher száraz tűzifával a fején. Sohsem felejttem el az egész testében reszkető öreg ember szemének ragyogását, mikor látta jönni a fiukat és leányokat értékes terhükkel. A fát rendben fölrakták, jobbra a kunyhó mellett. Tekintélyes kupac volt. Az öreg minden egyes gyermeknek kezét adott és ezt mondta: „Nagyon köszönöm, kedves gyermekek!“ Néhánynál hozzáfűzte: Isten segítsen benneteket! Aztán még egy éneket énekeltünk, majd elbucsuztunk a szegény és magányos embertől.

Vajjon megnyilatkozott-e előtte valami a felebaráti szeretetből? Hiszen az legmélyebb gyökerét abban veti, aki nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon másoknak. Egyedül Isten tudja! Vajjon megvilágosodott-e a Schigatini gyülekezet ezévi konfirmandusai előtt, hogy az igaz keresztyénség semmi más, mint szolgálat embertársainknak? Isten adja ezt! Jézus szaván igyekezzem megmutatni a gyermekeknek a következő órán az ilyen önzetlen szolgálatban rejlő gazdagságot: „Amit eggyel megcselekedtetek emez én legkisebb testvéreim közül, azt velem cselekedtetek meg!“

Missziói imaóra.

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: szeptember 14.-én, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy — ha erre nem nyílik alkalom — magánosan. Szeptemberi imaóránkon elmélkedjünk a keresztyéneknek a Jézus Krisztusban való egységéről.

Az elmélkedés alapjául ajánljuk a következő igéket:

„Egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagyatok.“ — Máté 23, 8.

„Ó a mi békeségünk, ki eggyé tette mind a két nemzetséget és lerontotta a közbevetett választófalat... hogy ama kettőt egy új emberré teremtsé Őmagában.“ — Ef. 2, 14—15.

„Sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.“ — Róm 12, 5.

Adjunk hálát Istennek, hogy a keresztyénségben táplálja és növeli Szentlelkével az egység érzetét és kötelezettségét, amint ezt a nagy keresztyén világkonferenciák (Oxford és Edinburgh) tanúsítják. Adjunk hálát evangélikus

egyházunk mindazon törekvéseiért, melyek odairányulnak, hogy tagjai mind szorosabb kapcsolatba jussanak egymással. Adjunk hálát azokért a munkákért, amelyek a külmiszió munkaterületein közelebb hozzák egymáshoz a különböző evangélikus és evangéliumi missziói egyesületeket.

Kérjük Istent, hogy az egyesülési törekvések mindenkor a Jézus Krisztushoz való hűség jegyében történjenek és soha ne jelentsenek megalkuvást a világgal s annak fejedelmével az ördöggel. Kérjük Istent, hogy kicsinyes emberi szempontok és érzékenységek ne akadályozzanak meg bennünket az együttmunkálkodásban; hogy valósággal és őszintén igyekezzünk az egyetértésre és keressük a békességet. A szeretet legyen vezérünk. Élünk az alkalommal, mikor megmutathatjuk Krisztusban gyökerező egységünket.

Szívleljük meg a következő sorokban foglaltakat: „A tanultak közt a legjelentőségtejjesebb lecke az volt, hogy amennyiben a keresztény munkások szünetlen erőt és áldást akarnak, addig időt *kell* szakítaniok a naponkénti összejövetelre. Nem rövid, formális együttlétre, hanem elég hosszasan ahhoz, hogy Isten szólhasson Igéjében, hogy együtt nézzünk szembe munkafeladatainkkal, hogy foglalkozunk mindennel, ami gátolja az egységet; s azután imában és hittel járulhassunk Istenhez. Egyedül ez a titka a győzedelmes és lelki hadjáratnak. A megfeszített munka és komoly igehirdetés semmi halmazata nem tudja ezt pótolni.” (Egy életrajzból.)

Imádság: Szentséges mennyei Atyánk! Szentelj meg bennünket igazságodban. Te elküldted egyszülött Fiadat, a békesség fejedelmét, hogy engesztelők legyen Nálad; így küldj minket is a világba. Add, hogy szívünkre vegyük azokat a nagy veszedelmeket, amelyek meghasonlásainkból, pártoskodásainkból és egyenlenségeinkből fenyegetnek. Távolíts el minden gyűlöletet s mindent, ami akadály a hívők egyesülésének és egyértelműségének: hogy amint egy a test és egy a Lélek és egy a mi elhivatásunk reménye, egy az Ur, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, ugy mi is ezentúl egy szívvel, egy lélekkel, az igazság és békesség, a hit és a szeretet szent kötelékével egyesítve egy lélekkel és egy szájjal dicsőítsünk Téged. A Jézus Krisztusért, a mi Urunkért. Ámen.

Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Jertek hű barátim. (Dt. 450.)

Kezdő ima vázlata: Áldjuk Istent atyai gondviseléséért és azért a szeretetért, amellyel élvezet bennünket Jézushoz. Kérjük, hogy adjon nekünk figyelmet, amellyel meglátjuk céljait; engedelmességet, amellyel járunk a nekünk kijelölt életúton.

Ige: I. Mózes 11, 8. 9. — Ábrahám nagyon kedves ismerősünk. Nagy utakat tett meg. Az utazás néha sok kellemetlenséggel jár, de milyen élvezet új tájakat, új embereket látni. Ábrahám mindenét magával vitte. Olyan volt, mint a csiga. De sokkal több hordozni valója volt. Sátorütés. A Biblia azt mondja, hogy Ábrahám „tovább költözött.” Ez a szó eszünkbe juttatja a költöző vándormadarakat. Ezek milyen könnyen szárnyra kelnek, elköltöznek. Fecske, gólya. A költöző madarak ösztöneiket követik. Ábrahámot mi indította tovább, mi vezette? Istennek engedelmeskedett; Isten útmutatását követte. Így azután biztos volt dolgában. Nem aggodalmaskodott, hogy ott, ahová megy, meg tud-e majd élni. Aki Istenben bíz, az nem csalatkozik. Ábrahám tehát nem terv és cél nélkül kószált a világban. Nem csavargó volt. Állandóan figyelt Isten kijelentéseire, parancsaira. Mindig résen volt. És azonnal kész volt utnak eredni, ha Isten ezt kívánta tőle. Nem könnyű dolog ez. A ti gondolataitok hányszor elcsatangóinak, amikor előttetek kitarva a könyv s olvasnotok, tanulnotok kellene; vagy valamilyen számtani feladaton kellene törnötök a fejeteket! Aki az Isten útmutatására akar figyelni, annak sokat kell foglalkozni az Isten Igéjével; annak buzgón kell imádkozni Mert a Szentírásban Isten beszél hozzánk; imádságainkban Istennel beszélünk. „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.” Ami nincsen kedvünkre, azt hajlandók vagyunk fülünkön beengedni, de a másikon megint kiereszteni. Isten szavának engedelmeskednünk kell.

Ábrahám atyánk amerre járt, oltárt épített az Urnak. (Megmagyarázni, hogy mi és mire való az oltár. Kain és Ábel „ajándéka”. Noé égőáldozata.) Ábrahám tehát hálát adott Istennek, hogy megsegítette. Kérte Istennek további segítségét. Azt a helyet, ahová jutott, úgy tekintette, mint Isten ajándékát. (Templomi oltár, házi oltár.) Amerre járt, mindenhol Isten színe előtt állott és úgy is viselkedett. Az ottani lakosoknak is megmutatta, hogy ő istenfélő ember s szavaival, példaadásával megismertette velük az élő, egy igaz Istent. Ábrahám tehát misszionárius is volt. Hosszú utazásain, a sokféle nép körében mindenütt észrevehették az emberek, hogy Ábrahám „Isten barátja” (Jakab 2, 23.) Lásd még: Zsid. 11, 8—10. Mindenki, aki Istenben igazán hisz és neki engedelmeskedik, misszionáriusává lesz Istennek. Jézus is ezt kívánja tőlünk: Máté 10, 32. Amerre járunk, ahol vagyunk, építsünk oltárt: adjuk külső jelet hitünknek, ezzel tegyünk vallást Jézusról; imádkozzunk, áldjuk Istent. hívjuk őt segítségül.

Alkalmazás a külmisszió munkásaira: ezek is költöznek nagy utakat tesznek meg, idegen, más vallású vagy pogány népek között oltárt építenek. A misszionáriusok hite és engedelmeisége. És. 6, 8; Jer. 1, 17; Jónás 1, 1—31; Luk. 10, 1—3; Ap. Csel. 13, 2—4; 2. Kor. 11, 23—30. stb. A misszionáriusok hazájukból való távozását nem szabad érzélgősen megrajzolni a gyermekek előtt; a „kivándorlás” és a vele együtt járó kapcsolat elszakítások egyáltalán nem ritkák: kereskedők, ügynökök, mérnökök, orvosok, művészek, járnak a külföldre; vadászok, kincskeresők sok nélkülözésnek teszik ki magukat; ne tüntessük fel tehát görögtűzben a misszionáriusok vállalkozását. A lényeg az, hogy a misszionáriusok Isten parancsának hitből engedelmeskedve mennek, hogy lelkeket mentsenek, az evangéliumot hirdessék. Álljon itt illusztrálásul Studd C. T. angol misszionárius levele feleségéhez, amelyet arfikai útja kezdetén írt hozzá 1912. dec. 23.-án a marseillesi kikötőből.

„Most, amikor Jézusért életünk legnagyobb munkájának küszöbén állunk, az orvosok megint azt állapítják meg, hogy gyenge és érzékeny vagy és többé-kevésbé kimerültél; s emberileg szólva azt hiszem, ez a való tény. Azonban Jézus vissza tudja adni életedet és egészségedet s nagy munkája van számodra. Nem hagynád ott a doktorokat, akik sohasem tehetnek erőssé s nem fordulhatnál tanácsért Jézushoz? Drágám, menj Jézushoz és add át magadat neki; tökéletesen hiszem, hogy körüljárom majd velem a világot ezereket nyerve meg Jézusnak. *De* neked és nekem nincs más élet, mint a Jézusba vetett hit által. A doktorok, ha hallgattam volna rájuk, engem már régen a síromba ijesztettek volna, azonban élek és pedig Jézusba vetett hit által, Isten erejével. Neked is ezt kell tenned. Én megyek előre, Istenben bízva. Hatalmas dolgok előtt állok. Csatlakozz hozzám ebben a hadjáratban. A sántak ejtenek zsákmányt. Mikor gyengék vagyunk, akkor vagyunk erősek. Háboruba kell szólítanunk a keresztyéneket. Te léssz a jobbkezem. Préri-tűz leszel. Te léssz a sarkantyú, amelynek nagyobb dolgokra serkentés. Harcolni fogunk, míg csak élünk, s akkor Ő megadja nekünk a dicsőséges koronát és te hordod majd, nem én. Áldjon meg az Isten, szerelmem. Most öregségedben jobban szeretlek, mint fiatal korodban.“

Egy német misszionárius (Dr. Kumm Károly) Liverpool városában előadásban ismertette afrikai tapasztalatait. Elmondta, hogy Afrika közepén sok olyan néptörzs lakik, akik még sohasem hallottak Jézusról. Elbeszélte, hogy azokon a vidékeken jártak már kutatók, vadászok, arabok, kereskedők, európai hivatalnokok és tudósok, de nem ment el azokhoz az emberekhez egyetlen keresztyén sem, hogy Jézus Krisztus evangéliomát prédikálja. Egy hívő keresztyén, aki „véletlenül betévedt” Dr. Kumm előadására, *igen elszégyelte magát* és elhatározta, hogy minden akadályt legyőzve, kimegy Afrikába, Jézus Krisztusról vallást tenni azoknak, akik még nem hallottak felőle. (Ahová más járatban sok-sok ember el tud jutni, oda Krisztus egyházának is el kell küldenie az evangéliom hirdetőit!)

Záróimánkban megköszönjük Istennek, hogy minket a sötétségből az ő tiszta ismeretének világosságára elvezérelt. Kérjük, hogy adja belénk Szentlelkét, hogy úgy éljünk és munkálkodjunk, mint a világosság gyermekei.

Záróének: A kezdő ének utolsó verse.

H I R E K.

Dr. Domján Elek megválasztott tiszai egyházkerületi püspök beiktatása szeptember 7-ikén lesz Debrecenben.

Dr. Molnár Gyulát, egyesületünk szeretett világi elnökét a kormányzó úr közigazgatási bíróvá nevezte ki. Szívből örülünk ennek a kinevezésnek. A Szentlélek segítségét kérjük elnökünknek, hogy magas bírói tisztét bölcsen betölthesse!

Misszióegyesületünk idei közgyűlését a vezetőség megbeszélése és megállapodása szerint Soltvadkerten (Pest vm.) fogja tartani, valószínűleg október második felében. Sikter András, a soltvadkerti gyülekezet lelkipásztora már régebben sok szeretettel meghívta egyesületünket s az idén kettős örömnök lehet, hogy egy jubiláló egyházközségben jöhettünk össze. Duszik Lajos főesperes szeretetteljes meghívását Miskolcra, reméljük egy későbbi időpontban elfogadjuk. Közgyűlésünk az idén is konferenciával lesz egybekötve. Javaslatokat szíveskedjenek Danhauser László vallástanárnak, egyesületünk titkáranak küldeni (Budapest, VI., Bajza-u. 45.).

Missziói Gyermekszövetségeinket és azoknak vezetőit szeretettel kérjük, hogy a kezdődő új munkaévben a Krisztus iránti odaadó engedelmes-séggel és lelkes buzgósággal karolják fel a misszió ügyét. Nitschinger János testvérünk a gyermekszövetségi órák tárgyául a Miatyánkot fogja venni. — Nagy örömmel és a vezetők iránt hálás köszönettel értesülnek bizonyára a Gyermekszövetségek arról, hogy a vasi közép egyházmege minden gyülekezetében illetőleg iskolájában — egy iskola kivételével, ahol a tanulók csekély létszáma miatt nem volt megvalósítható — megalakult a Missziói Gyermekszövetség. Elismeréssel emlékezik meg erről Zongor Béla esperes évi jelentésében. Az egyházmegyei közgyűlés örömmel vette a jelentés e pontját tudomásul. Együttal felhívta a közgyűlés a lelkészi és tanítói kart, hogy gyermekszövetségi ügyben Belák Sándor tokaji lelkészhez forduljanak. Isten kegyelmét kérjük a vasi egyházmegyei Gyermekszövetségek vezetőire és tagjaira!

Népfőiskola. A gyenesdiási „Kapernaum“ lelkészüdüldőben augusztus közepén az ország minden tájáról s külföldről is többen összejöttek baráti megbeszélésre és konferenciára. A megjelentek egyrésze már évek óta foglalkozik evangélikus egyházi jellegű népfőiskola létesítésének gondolatával. Isten kegyelméből a szép terv a gyenesdiási konferencián nagy lépéssel jutott előre. Sztehló Gábor nagytarcsai lelkész felhívására a jelenlevők évi kilencszáz pengőt ajánlottak fel a főiskolára. Még az idén összel egy nagytarcsai ifjú kimegy Finnországba, hogy ott megismerje a népfőiskola életét és munkáját s onnan visszatérve, a felállítandó népfőiskolának munkása legyen. Ezt az egyházi életünk és egyházunk lelki ébredése szempontjából olyan kiváló fontosságú ügyet melegen és nyomatékkal ajánljuk olvasóink imáiba. A népfőiskola első sorban a lelki ébredést szolgálja. Az lenne a feladata, hogy a belőle kikerülő ifjak gyülekezeteibe magukkal vigyék a hitbuzgóság tüzeit s világitó fákljai legyenek az evangéliumnak.

Konferenciák. Az *Evangéliomi Diákszövetségek európai Diákkonferenciája* szept. 7—13.-án lesz Budapesten, V., Akadémia-u. 3. I. A konferencia célja, hogy az Ur Jézus Krisztusban való személyes hitet a világ egyetemein erősítse és egységbe foglalja azokat a diákokat, akik a Biblia alapján az Ur Jézus Krisztusért munkálkodni óhajtanak. A konferencia középponti témája: „Krisztus királysága és a keresztyén élet.“ Magyar részről közreműködnek mint előadók: Kovács J. István; dr. Kiss Ferenc és Túröczy Zoltán. A konferencia meghívóját a Magyar Diákok Pro Christo Szövetsége küldte szét. — A *Magyar Evangéliumi Szövetség* (Alliance) Budapestén szept. 14—19. nagy ébredési konferenciát rendez; a konferencián résztvesznek Gooch M. H. az Alliance főtitkára, továbbá a keswicki konferenciák három kiváló vezérémbere: Langston, Aldis és Thorpe. A konferencia főtárgya: „A megszentelt élet útján.“ A konferencia irodája: Bethánia Egylet, Bpest, VIII. Gyulai Pál-u. 9.

Kiss Samu: „Én és az én házam az Urnak szolgálunk.“ Evangéliomi-Posztilla. Kiadja a nógrádi evangélikus egyházmegye. Nagy szolgálatot tett egyházunk belmissziói munkájának Kiss Samu nagybarátfalui lelkész ennek a könyvnek a megírásával s a nógrádi egyházmegye annak kiadásával. Régóta éreztük hiányát egy olyan áhitatossági könyvnek, amely különösen a szórványokban élő evangélikus testvéreknek nyújtana segítséget házi istentiszteletek (családi áhitatok) tartásában. A könyv céljának nagyon jól megfelel. Kiss Samu kiváló egyházi írónk az egyházi esztendő minden vasárnapjára ad írásmagyarzatot az evangéliumi perikopák alapján. Minden vasárnap és ünnepnapra van ima is. Közli a házi istentisztelet sorrendjét az egyházi év epistolai és evangéliumi perikopáit. A könyvhöz D. Kapi Béla püspök irt előszót „Az Ige útja“ címen. Vajha az ige e könyv révén sok evangélikus keresztyén családba találna utat s fejtené ki áldott erejét.

Gyülekezeti evangelizáció. A gyeneházi („Kapernaum“) konferencián Harmati Béla ósagárdi lelkész a gyülekezeti evangelizáció felkarolásáért emelt szót. A konferencián az evangelizáció céljaira egyesek 300 pengőt ajánlottak fel. Többen bejelentették, hogy gyülekezetükbe kérik evangelizáció végzését. Mint előzményt meg kell említenünk, hogy egyik délután Ecsedy Aladár és Békeli Benő ref. lelkészek ismertették a református evangelizáció munkát és beszámoltak annak áldásos eredményeiről.

A kínai államfő vallástétele. Csing-kaisék, aki több mint egy évtizede harcol Kína nemzeti egységéért, meggyőződéses evangéliumi keresztyén ember. Az idei Nagypénteken egyik nankingi templomban beszédet tartott, amelyből a következőket idézzük: „Közel tíz éve hiszek Jézusban, naponként olvasom a Szentírást és hitem szerint élek. Mikor a mult télen hirtelen kitört a lázadás és 20 napig a lázadók foglya voltam, őreimtől egy bibliát kértem. Minél többet olvastam belőle, annál jobban éreztem, hogy közelebb jutok az Úrhoz s annál telibb lett a szívem örömmel. Nagy szeretetével és lényének nagyságával Jézus felemelte szívemet és megerősített a gonosz hatalmakkal vívott harcban és

képessé tette arra, hogy őszinteségemet, szándékaim tisztaságát bebizonyítsam. Nagy vigaszom és erőm volt az a bizonyos tudat is, hogy keresztyén hitfeleim imádkoznak érttem. Hálásan mondok ezért hittestvéreimnek köszönetet. Mindenekelőtt azonban itt nyilvánosan, a gyülekezetben magasztalnom és áldanom kell Jézus Krisztust azért a szent gondviselésért, amelyben részesített s amelyet szavakban nem tudok kifejezni.“

Japán. A keresztyénség japáni helyzetét dr. Kagava igen reményteljesnek tartja. Rámutat arra, hogy az utolsó évtizedben a keresztyének száma megkétszereződött s hogy rendkívül nagy érdeklődés mutatkozik a keresztyén irodalom iránt. A keresztyénség megerősödésének jele az is, hogy több vezető állásban levő kormányhivatalnok, köztük a főnemesek tagjai, keresztyénekké lettek s hogy a keresztyénség nagy hatást gyakorol a Japánban meglévő többi vallásra.

Borneo. A föld harmadik legnagyobb szigetén, a keletindiai Borneo szigetén, a Bázeli Misszió dolgozik. Az utolsó 10 évben az őserdők gyér lakosságából nagy fáradtsággal gyűjtött keresztyének száma 5000-ról 12.000-re emelkedett. Hat éve egy nagy mozgalom indult meg „Jesus manang“ (Jézus győz) jelszóval. Egyre nagyobb csapatokban jelentektek az emberek felvételre. Élő gyülekezetek támadtak, amelyek az izlám frontjával szemben, részben attól egészen átkarolva, megállják helyüket s teljes tudatában vannak pogány környezetük iránti kötelezettségüknek. Az 1935. évben önálló egyházat szerveztek meg. És a fiatal egyház azonnal önálló, saját külmiszziói munkához látott. Az öt első dajak lelkészt, közel három esztendői gondos kiképzés után mint misszionáriusokat küldte ki az egyház.

Angola. Portugália délnyugat-afrikai gyarmatában, Angolában, a róm. kath. misszió rendkívül messzemenő támogatást élvez a portugál kormány részéről. Évenként körülbelül félmillió pengő kormánytámogatást kap. Azonkívül tekintélyes vám- és adókedvezményben részesül. A gyarmat róm. kath. keresztyéneinek száma 425.000. Bámulatos, hogy a protestáns misszió, amely ilyen kedvez-

ményeket és előnyöket nem nyer, szintén nagy haladást mutat fel. Az evangéliumi keresztyének száma 1933-ban 240.000 volt.

A Hermannsburgi Misszió Abeszsziniában. A Hermannsburgi Misszió további munkájának lehetőségeiről a „Hermannsburgi Missionsblatt“ a következőket közli: Ugy látszik a helyzet lassan tisztázódik. Az addis-abe-bai központi kormány a következő tartalmu nyilatkozatot küldte az egyik amerikai evangélikus misszió-nak: „A misszióknak megengedik munkájuk folytatását, ha azt a val-lás területre korlátozzák és sem-mit sem tesznek az állam törvénye ellen. Protestáns misszióknak sza-badságukban áll a prédikálás, ha szigorúan a vallás területén maradnak. — A vallásszabadságra vonatkozó hivatalos rendelet magában foglalja a misszionáriusoknak azt a jogát, hogy az ország pogányai között munkálkodjanak. Akik a háború, vagy a zavargások következtében el-hagyták állomásukat, visszatérhet-nek, ha régebben nem folytattak propagandát Olaszország ellen és korábbi magatartásuk folytán nem mutatkoztak erre alkalmatlannak.“ Ezzel a nyilatkozattal elvileg a mi misszióknak is biztosították a to-vábbi munkát, ha kifejezetten nem is erősítették meg. A munka újra föl-vételéhez kötött föltételek evangé-likus német misszió számára maguk-tól értetődnek. A nekünk megadott beutazási engedélyt annyiban hasz-náljuk föl, hogy kiküldeni szándé-kozunk az Elbers kézműves családot és Köster Margit kisasszonyt, Rathje, addis-abe-bai misszionárius menyasz-szonyát. Ez volna az első lépés galla misszióknak újrakezdéséhez.

Munkanélküli közösség Indiában. India művelt ifjúságának nyomorú-sága óriási. A munkanélküliség egyenesen katasztrófális az egyete-met végzett fiatal emberek között. Nem csoda, ha a kedvetlenség egyre jobban terjed közöttük. Ez áll a mű-velt keresztyén ifjúságra is és talán azt mondhatjuk, hogy helyzetük ép-pen ma különös mértékben végzetes.

Dr. D. D. Dasen az ifjú tudós, aki a svéd egyházi misszió meghívá-sára 1933. őszén különböző angliai tanulmányok bevégzése után Indiába való visszatérése előtt meglátogatta az uppsalai és lundi diák köröket,

így ír svéd barátaihoz: „Egyetemet és főiskolát végzett keresztyén if-jaknak nagy többsége hiába keres munkát. Az idősebbek és tapasztal-tabbak támogatásától megfosztva, távol a diákokthon oltalmazó légkö-rétől és a keresztyén közösségek kedvező befolyásától vetődnek ki a létért való reménytelen küzdelembe. A Bibliát nem olvassák többé, az imádságot elhanyagolják, a hit in-gadozni kezd és a szeretet meghide-gedik; így aztán Indiában lassanként sokan egyszersmindkorra elvesz-nek Krisztus számára.“

Dr. Dasen, akit Isten, mint ő ma-ga mondja, „megvizsgált és sokféle csodálatos úton vezetett“ és aki ma-ga is harc és nyomorúság révén ta-pasztalta meg, amiről beszél, éppen itt találta meg különös hivatását. Egy barátjával együtt, — az önként hagyta el az egyik tanintézetnél vi-selt igazgató-helyettesi állását, — igénytelen otthon nyitott Madras-ban főiskolát végzett ifjak számára.

Ebben az otthonban a napi pro-gramm nagy részét bibliatanulmány-nak és imádkozásnak szentelik. A fiatal emberek itt megtalálják a szükséges csöndet és lelki nyugal-mat, hogy magukat megvizsgálják és Istennek életükkel való végzésé-ről gondoskodjanak. Indiában sem-mi különösöt nem jelent az, ha va-laki visszavonul a világtól, imádko-zásnak, csendes elmélkedésnek és a szent iratok tanulmányozásának szen-teli magát. Az indus ezzel csak a „régí úton“ jár.

Itt azonban valami új, nagy és örvendeztető dolog járul ehhez! Ez a fiatal, keresztyén, főiskolás, „mun-kanélküli“ közösség itt a délindiai nagyvárosban világosan fölismerte, hogy a keresztyén sosem lehet mun-kanélküli és egészen elhagyott. A keresztyének legigazibb és legkivá-lóbb föladata abban van, hogy min-den időben Urának követe. Aki vele van minden napon. Azért ebben az otthonban az a cél, hogy a fiatal em-bereket erre a magátólértetődő ke-resztyén föladatra elkészítsék és ab-ba bevezessék. A munka vezetői ko-molyan vették Jézus Igéjét: „Keres-sétek először Isten országát és an-nak igazságát és mindenk megadat-nak néktek.“ (Máté 6, 33.)

Mialatt India ifjúsága között re-ménytelen pesszimizmus fenyeget elhatalmaskodással, itt az Úr Krisz-

tus övei közül néhányat alkalmassá tesz, hogy örvendező hitben ragadja meg a legnagyobb földadatot, ami embernek egyáltalán osztályrészlül juthat!

Az istentelen mozgalom. Az istentelenek meghirdetett világkongresszusa, amelynek a föld sok országából 1600 képviselőt kellett volna összegyűjtenie Moszkvába, eddig ismeretlen okokból nem ment végbe.

Örmény misszió. A „Német Keresztény Szeretetmunka Segítőszövetsége a Keleten“, a múlt évben ünnepelhette az örmények menekült népe között végzett evangélizáló és szeretetmunkájának 40. évfordulóját. A nyomorúságban segítézte őket, támogatta az özvegyeket és árvákat, iskolai és egyházi munkát végzett közöttük. Egykori munkaterületükön, a Törökországban főnállott sok állomásból csak Harunjiés Maras maradt meg. Bulgáriában, a háboru vége utáni fő missziói mezőn az örmények között végzett keresztény szeretetmunka mellett missziói munkát kezdtek a mohamedánok között is. A segítőszövetség Görögországban Kavallában működik 2 testvérrel. Egy örmény-protestáns család az örmény menekültek között

dolgozik. Két év előtt a siriai Antiochiában is megnyitottak egy főállomást, hogy az ott élő örmény menekülteknek segítsenek és a misszióval szolgáljanak a törököknek és kurdoknak.

Az 50 éves Kamerun-misszió. A Baseli Misszió decemberben ünnepelte kameruni missziójának 50 éves főállását. Ez a munka különös növekedést élt át. Az angol baptista misszió átvételével kezdődött, ez 172 gyülekezeti tagot hagyott maga után. Ez a szám 1900-ban már 2300-ra emelkedett és a háboru kitörésekor több mint 15.000 gyülekezeti tag és 23.000 iskolás volt. A munka az első évtizedekben hatalmasan haladt előre. Teljesen érintetlen törzsek meglepetésszerűen megnyitották kapujukat és az örömmenetet gyors előretöréssel lehetővé tette az ország belsőjében lévő erdős és füves vidékekre. A háboru kitérésével az összes misszionáriusoknak el kellett hagyniok az országot, egy kivételével. Kamerunnak francia igazgatás alatt álló része elveszett, a Párisi Misszió és amerikai presbiteriánusok vették át. 1924-től kezdve újból lehetett folytatni az angol igazgatás alatt álló területen.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1937. július 23-tól augusztus 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Evangélikus Szeretetház Győr 10.— P, Borgulya Endre Szarvas 1.— P.

Offertórium: Bpest-Üllői-u. külm. óra 2.10 P,

Adományok: „Atom“ Budapest 3.—, P. L. Rajka 3.— P, Rajkai konfirmándusok 5.14 P, Mühsam Eliz Bpest 6.— P.

Perselygyűjtés: Nagykanizsáról Evang. Diákszövetség 3.91, Evang. Ifj. Egylet 7.—, Ev. Leányegyesület 2.21, Gyermekistentiszteletek 4.03, Rákoshegyi bibliaolvasók 7.— P.

Gyermekszövetség: a) bélyegért: Szolnok 8.—, Nemescsó 10.—, b) gyűjtés: Szarvasi áll. el. isk. missz. gy. szöv. 7.32 P.

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen szíveskedjenek megírni: tagdíj, offertórium, adomány vagy gyűjtés címenkönyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1937. augusztus 23.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1

Telefon: 2-97-189